

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII KADENCJA**

Warszawa, dnia 5 listopada 2007 r.

Druk nr 3

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ
POLSKIEJ**

Na podstawie art. 7 ust.1 Regulaminu Senatu my, niżej podpisani senatorowie, zgłaszamy kandydaturę senatora **Zbigniewa Romaszewskiego** na wicemarszałka Senatu.

(-) Piotr Łukasz J. Andrzejewski	(-) Stanisław Gogacz	(-) Adam Massalski
(-) Dorota Arciszewska-Mielewczyk	(-) Henryk Górski	(-) Andrzej Mazurkiewicz
(-) Grzegorz Banaś	(-) Tadeusz Gruszka	(-) Władysław Ortyl
(-) Ryszard Bender	(-) Witold Idczak	(-) Bohdan Paszkowski
(-) Przemysław Błaszczyk	(-) Kazimierz Jaworski	(-) Stanisław Piotrowicz
(-) Jerzy Chróścikowski	(-) Piotr Kaleta	(-) Zdzisław Pupa
(-) Zbigniew Cichoń	(-) Stanisław Karczewski	(-) Czesław Ryszka
(-) Lucjan Cichosz	(-) Maciej Klima	(-) Sławomir Sadowski
(-) Grzegorz Czelej	(-) Stanisław Kogut	(-) Tadeusz Skorupa
(-) Władysław Dajczak	(-) Bronisław Korfanty	(-) Wojciech Skurkiewicz
(-) Wiesław Dobkowski	(-) Norbert Krajczyk	(-) Kazimierz Wiatr
(-) Jan Dobrzyński	(-) Waldemar Kraska	(-) Grzegorz Wojciechowski
(-) Janina Fetlińska	(-) Krzysztof Majkowski	

ZBIGNIEW ROMASZEWSKI

Senator siedmiu już kadencji Senatu RP. W czasie pierwszej, drugiej, czwartej i szóstej kadencji przewodniczył Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Kandydował do Senatu: w roku 1989 z woj. tarnobrzeskiego z listy Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie, w 1991 z woj. tarnobrzeskiego jako kandydat niezależny, w 1993 z woj. warszawskiego z listy NSZZ "Solidarność", w 1997 w woj. warszawskim z listy Ruchu Odbudowy Polski (ROP). W 2001 r. został senatorem z listy "Blok senat 2001", będącego porozumieniem wyborczym ugrupowań postsolidarnościowych mającym na celu wyłonienie wspólnych dla różnych partii kandydatów do Senatu. W 2005 roku kandydował z listy Prawa i Sprawiedliwości.

Urodził się podczas II wojny światowej, w 1940 roku w Warszawie. Po Powstaniu Warszawskim wywieziony wraz z matką do obozu pracy w Gross Rosen.

W 1964 ukończył studia na Wydziale Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego.

W 1976, po protestach robotniczych w Radomiu i Ursusie wywołanych przez drastyczną podwyżkę cen żywności, uczestniczył w organizowanej przez Komitet Obrony Robotników (KOR) akcji pomocy represjonowanym. Od 1977 był członkiem Komitetu Samoobrony Społecznej - KOR (KSS-KOR), wraz z żoną Zofią prowadził Biuro Interwencyjne rejestrujące przypadki łamania praw człowieka i niosące ofiarom bezprawia pomoc prawną i materialną.

Na przełomie 1979/80 zorganizował Komisję Helsińską, nadzorującą wprowadzanie w życie postanowień KBWE. Pod jego redakcją Komisja opublikowała Raport Madrycki, kompleksowo omawiający stan przestrzegania praw człowieka w PRL, w oparciu o konkretne, zarejestrowane przez Biuro Interwencji, przypadki łamania prawa.

W październiku 1980 r. obronił doktorat w Instytucie Fizyki PAN, gdzie pracował od ukończenia studiów do 1983 r. Po zwolnieniu w 1984 r. z więzienia, w którym siedział w stanie wojennym za działalność społeczno-polityczną, centralne władze PAN uniemożliwiły mu podjęcie dalszej pracy w Instytucie Fizyki w Warszawie. Dzięki kolegom fizykom przeniósł się do Krakowa, do Instytutu Fizyki Uniwersytetu Jagiellońskiego, gdzie został zatrudniony jako redaktor "Acta Physica Polonica".

W latach 1980 - 1981 kierował Komisją Interwencji i Praworządności NSZZ "Solidarność", został wybrany do Prezydium NSZZ "Solidarność" Zarządu Regionu Mazowsze, a następnie do Komisji Krajowej.

W stanie wojennym - poszukiwany przez SB - ukrywał się. W tym czasie zorganizował podziemne Radio "Solidarność". Pierwszą audycję nadano 12.04.1982 r. w Warszawie. Aresztowany 29.08.1982 r. Był sądzony w dwóch kolejnych procesach: twórców Radia "Solidarność" i KSS KOR i więziony od 1982 r. do 1984 r. Po uwolnieniu kierował reaktywowaną w podziemiu Komisją Interwencji i Praworządności NSZZ "Solidarność", która zajmowała się dokumentowaniem przypadków represji

i pomocą ofiarom. W 1988 r. Komisja organizowała pomoc dla strajkujących robotników (Stalowa Wola, Nowa Huta, kopalnie Górnego Śląska, Szczecin, Gdańsk).

Jeszcze w czasach PRL, w roku 1988, zorganizował nielegalną, choć jawną, I Międzynarodową Konferencję Praw Człowieka w kościele, w Mistrzejowicach, w Nowej Hucie pod Krakowem. W Konferencji uczestniczyło ok. 1000 osób z różnych krajów. II Międzynarodowa Konferencja Praw Człowieka podobnie masowa, odbyła się w 1990 r. w Leningradzie w ZSRR, pozwoliła ona na spotkanie ludzi krzywdzonych z terenu całego Związku Radzieckiego z obrońcami praw człowieka na świecie.

W 1998 r. założył Fundację Obrony Praw Człowieka, która w 50 rocznicę uchwalenia Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka zorganizowała w Warszawie, kolejną, III Międzynarodową Konferencję Praw Człowieka.

Fundacja przygotowała też wystawę "Plakat i Historia. Trudna polska droga do demokracji". Wystawa ta eksponowana była na Kubie w 2000 r., spotykając się z życzliwym przyjęciem środowisk nie komunistycznych, wywołała wściekłe ataki ze strony reżimu Castro.

Aktywny uczestnik szeregu inicjatyw na rzecz praw człowieka i demokracji na świecie.

Żona Zofia dalej zajmuje się działalnością społeczną, a córka Agnieszka Romaszewska - Guzy jest dziennikarką.